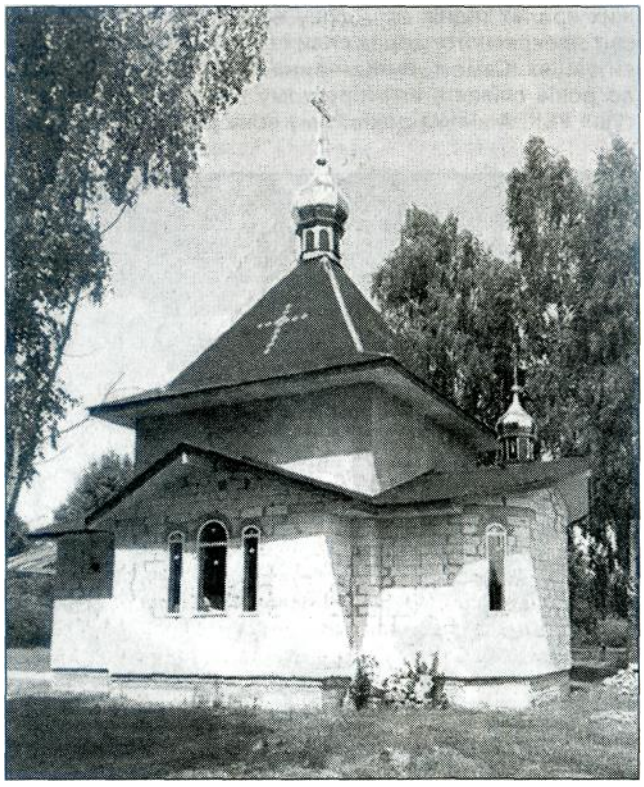
СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКА ПАРАФІЯ В СЕЛІ СІВКИ

Іде до храму православний люд,
Несе в серцях любов, надію, віру.
Прийми й мою молитву, я молю,
Бо я у милість Сина Твого вірю.
Ірина БАКОВЕЦЬКА.

Листок за листком відлітають дні календаря... Час плине швидко. Християнський світ завжди згадує і Господнє Різдво, і Світлий Великдень, і День Святої Трійці (П'ятидесятниці)... Незважаючи на різні випробування, які є в нашій країні, всіх нас об'єднує Бог, який постійно закликає нас бути Його чемними дітьми! Як і колись, так і нині, ми маємо можливість обирати в житті дороги правди і добра. Таку дорогу правди і добра вибрали віряни села Сівки, приступивши кілька років тому до будівництва храму Святого Чудотворця Миколая УПЦ КП.

Сьогодні хрест Свято-Миколаївської церкви сяє сонячними відблисками серед синього поліського неба. Водночас це є духовна символіка ренесансу Православної Церкви України. Головну роль у заснуванні громади і будівництві Храму у Сівках відіграли брати Михайло і Микола Прядуни, їхній батько, Петро Хомович, заповідав перед смертю побудувати у Сівках хоча б маленьку капличку.

Михайло Прядун, приїхавши з війни на сході України, зустрівся з березнівським благочинним протоієреєм Мирославом Синицею. Вони вирішили зібрати схід села і запропону запропонувати жителям заснувати в селі релігійну громаду УПЦ КП.

15 лютого на свято Стрітення у Сівках відбулася перша літургія українською мовою. Коли праведний Симеон прийняв на свої руки младенця Христа, то сказав, що Христос є світло на просвіту народів. Це світло засвітило і для жителів Сівок. В цей день співав хор з Березного під керівництвом Надії Несенчук.

Громада почала діяти. Настоятелем був призначений митрофорний протоієрей Мирослав Синиця за сумісництвом. Богослужіння проходили коли в місцевому клубі, а коли на вулиці на місці майбутнього будівництва.

Спрагнені правди людські душі з великою радістю сприймали кожну молитву, кожну проповідь українською мовою, на православні богослужіння приходили навіть протестанти. І Господь сприяв утвердженню

в Сівках Української Церкви.

22 травня 2017 р. відбулися установчі збори і статут був поданий на реєстрацію в обласну адміністрацію.

Якось на запрошення депутата міської ради Марини Омельчук в Березне приїхав з Рівного відомий архітектор Віктор Федорович Ковальчук. При зустрічі, де обговорювався проект пам'ятника Героям Небесної Сотні, він запропонував свою допомогу — готовий проект для будівництва храму.

6 червня 2017 року з благословення керуючого Рівненською єпархією Архієпископа Іларіона, благочинний Березнівського благочиння, протоієрей Мирослав Синиця освятив Хрест на місці будівництва.

Господь посилав добрих людей. Гурин Микола возив щебінь і камінь, Карповець Юрій - блоки і цемент. Очолював бригаду будівельників Гунтік Григорій з Бистрич. Швидкими темпами був залитий фундамент під будівництво і 23 вересня владика Іларіон освятив наріжний камінь і заклав пам'ятну капсулу для нащадків. В цей день були нагороджені Благословенними грамотами Микола Прядун, Микола Гурин та Василь Юрчик.

Велика заслуга Віталія Люшина, який на той час очолював Березнівську райдержадміністрацію, Оксани Юсенко — землевпорядника, голови районної ради Юрія Гуменюка. На запит депутата Миколи Прядуна, районна рада виділила на будівництво храму 50 тисяч гривень.

Для виготовлення куполів були запрошені майстри з Почаєва. Встановлення купола стало особливою святковою подією. Стараннями депутата обласної ради Валентина Івановича Кроки у Сівки приїхав великий потужний кран. Головний будівничий Микола Прядун, який д-у-у-же боявся висоти, сів у люльку разом з майстром і піднявся на вершину купола для встановлення хреста. В цей час над храмом високо в небі кружляв лелека...

Активну участь у будівництві храму брали жителі сусіднього села Червона Воля, Євтушок Юрій виготовив престол і жертівник для проведення богослужінь. Велику лепту у будову внесли Василь Юрчик, Раїса Уткіна, Петро Васильчук, Василь Потайчук, Тамара Потайчук, Анатолій Козлов, Микола Васильчук, Віктор Гаврилюк, Олег Банацький.

За кошти Миколи Прядуна був виготовлений і чекає часу свого встановлення іконостас. Над його виготовленням працювали столяр з Городища Микола Мулько, художник з Радивилова Ігор Агеєв. Ну і позолота Мирослава Синиці.

За заслуги перед Православною Церквою України Микола Прядун нагороджений Благословенною грамотою і пам'ятним Хрестом Предстоятеля ПЦУ блаженнійшого митрополита Епіфанія.

На даний час парафія перебуває під духовною опікою настоятеля Свято-Михайлівської парафії смт Соснове Тарасія Юречка.

VIII ЧАСТИНА
СВЯТО-ІЛЛІНСЬКА ЦЕРКВА В СЕЛІ МАЛИНСЬК

Блаженні милостиві.
Бо помилувані будуть

(від Матвія 5:7).

27 березня 2021 року благочинний митрофорний протоієрей Мирослав Синиця з групою священників парафій ПЦУ освятив хрест на тому місці, де буде збудовано храм Святого пророка Іллі у Малинську. А поки що богослужіння проводить о. Іван Шафранський у пристосованому приміщенні сільського клубу.

Свобода дається важко. А ще важче пояснити частині українців, як це важливо — мати свою Помісну Церкву, незалежну від Москви.

На Волині, наприклад, лише в Горохівському районі з 2019 року близько 40 громад Російської Православної Церкви в Україні (нинішня назва) приєдналися до Помісної Православної Церкви України. А в Дубенському районі, як тільки Україна стала незалежною державою з початку 90-х років минулого століття багато парафіян УПЦ МП перейшли до тоді ще Київського патріархату. Ніхто не заперечував, сварок не було. Це сталося в селах Мирогоща, Молодаво, Варковичі, Мокре, Липа, Зарудддя, Жорнів, в Дубному і ще в багатьох інших парафіях.

Віряни-однодумцуі знали, що у своїй державі повинна бути своя Помісна церква.

Томос про автокефалію Православній Церкві України даровано Вселенським Патріархом Варфоломієм як своїй митрополії. Київська митрополія завжди належала Вселенському Патріархату ще з часу прийняття християнства в Київській Русі.

Як пише наша відома українська поетеса Ліна Костенко:

Прости мені, мій змучений народе,
Що я мовчу. Дозволь мені мовчать!
Бо ж сієш, сієш, а воно не сходе,
І тільки змії кубляться й сичать.
Всі проти всіх, усі ні з ким не згодні.
Злість рухає людьми, але у бік безодні.
Як то кажуть, золоте мовчання дає силу не приєднатися до
Злість рухає людьми, але у бік безодні.

Як то кажуть, золоте мовчання дає силу не приєднатися до озлобленої юрби! На все бо в нас є свій час.

Настав цей час і для Малинська. Це сталося ще 24 лютого 2019 року, значна частина мешканців села однодумців вирішила створити релігійний осередок національної незалежної церкви.

Як і кожна парафія, вони змушені були пройти складний і довгий час паперової тяганини, пошуку місця, коштів, матеріалів і виготовлення проекту будівництва тощо. Але це є національно-духовна ідея і до неї треба йти впевнено і з вірою та любов'ю.

Малинськ — багате, гарне поліське село. В ньому проживають працьовиті люди — землероби, учителі, службовці, підприємці, чудова молодь. Усі вони патріоти України, поборники рідної мови, історії та культури свого народу.

Церковна рада активно включилася в роботу. Необхідно було забезпечити громаду всім церковним начинням для проведення Божої служби в пристосованому приміщенні.

Отець Іван Шафранський завжди наголошує на любові до Господа, своїх ближніх, до батька і матері, до старших, закликає не обманювати, не здійснювати пересудів, наговорів, любити свою країну, свою землю, бо на трьох основах все стоїть — вірі, надії і любові.

Створено церковний хор.

Звичайно, до того, коли постане в селі Малинськ Свято-Іллінський храм ПЦУ, ще пройде певний час. Успіх звершення святого будівництва буде залежати не тільки від парафіян храму, але й від усіх малинців і в тому числі очільника територіальної громади.

Односельці добре знають, що кожна споруда — духовна, офісна, культурно-освітня, господарська є окрасою села.

Краса і радість, а також благодать Господа властива храмам. І слава Тобі, Боже наш, що ми тепер міцніші, бо маємо свою незалежну державу, бо поєдналися у Єдиній Помісній Православній Церкві України. Отож зустрілися зі своєю рідною, тепер прадавньою духовною і національною сутністю.

Ольга ОСЕЙЧУК.